

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

10. juli 2014*

»Appel — ansvar uden for kontraktforhold — Revisionsrettens undladelser — påstand om erstatning for tab — princippet om uskyldsformodning — princippet om loyalt samarbejde — beføjelser — forløbet af indledende undersøgelser«

I sag C-220/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 25. april 2013,

Kalliopi Nikolaou, Athen (Grækenland), ved dikigoroi V. Christianos og S. Paliou,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Revisionsret ved T. Kennedy og I. Ní Riagáin Düro, som befuldmægtigede, bistået af barrister P. Tridimas,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano (refererende dommer), og dommerne A. Borg Barthet, M. Berger, S. Rodin og F. Biltgen,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. januar 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. marts 2014,

afsagt følgende

* Processprog: græsk.

Dom

- 1 Ved appel iværksat af Kalliopi Nikolaou har denne nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom Nikolaou mod Revisionsretten (T-241/09, EU:T:2013:79, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Revisionsretten i et erstatningssøgsmål med påstand om erstatning for det tab, som appellanten hævdede at have lidt som følge af de uregelmæssigheder og tilsidesættelser af EU-retten, som Revisionsretten havde begået i forbindelse med en intern undersøgelse.

Twistens baggrund

- 2 Kalliopi Nikolaou var medlem af Revisionsretten fra 1996 til 2001. Ifølge en reportage offentliggjort den 19. februar 2002 i dagbladet *Europa Journal* havde medlem af Europa-Parlamentet Bart Staes fået rådighed over oplysninger om de ulovlige handlinger, som kunne tilskrives appellanten under dennes mandatperiode som medlem af Revisionsretten.
- 3 Ved en skrivelse af 18. marts 2002 fremsendte Revisionsrettens generalsekretær (herefter »generalsekretæren«) sagsakterne til generaldirektøren i Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) med oplysninger om de handlinger, som generalsekretæren selv og formanden for denne institution havde kendskab til. Endvidere anmodede generalsekretæren OLAF om at oplyse, om Kalliopi Nikolaou skulle underrettes om en undersøgelse, der var iværksat vedrørende hende i overensstemmelse med artikel 4 i Revisionsrettens beslutning 99/50 om betingelser og nærmere vilkår for interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, bestikkelse og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for Fællesskabernes finansielle interesser.
- 4 Ved en skrivelse af 8. april 2002 underrettede Revisionsrettens formand Kalliopi Nikolaou om OLAF's igangværende interne undersøgelse efter offentliggørelsen af artiklen i *Europa Journal*. Ved en skrivelse af 26. april 2002 underrettede OLAF's generaldirektør Kalliopi Nikolaou om, at der efter de oplysninger, som dette kontor havde modtaget fra Bart Staes, og på grundlag af sagsakterne i den indledende undersøgelse, som generalsekretæren havde indsamlet, var indledt en intern undersøgelse, som hun blev opfordret til at samarbejde omkring.
- 5 Den 24. maj 2002 havde Kalliopi Nikolaou en drøftelse med de ansvarshavende fra OLAF. Den 17. oktober 2002 offentliggjorde internetsiden *European Voice* en artikel, der bl.a. oplyste, at OLAF var lige ved at afslutte den undersøgelse, der var foretaget vedrørende appellanten. Lignende artikler blev offentliggjort i den græske presse. Ved en skrivelse af 28. oktober 2002 underrettede OLAF Kalliopi Nikolaou om afslutningen af undersøgelsen og oplyste hende om, at den endelige rapport og de relevante informationer var blevet sendt til generalsekretæren og de luxembourgiske retslige myndigheder. Ved en skrivelse af 10. februar 2004 fremsendte Revisionsretten et sammendrag af OLAF's endelige rapport til appellanten.
- 6 Ifølge OLAF's endelige rapport af 28. oktober 2002 var oplysningerne vedrørende Kalliopi Nikolaou blevet sendt til Bart Staes af to ansatte i Revisionsretten, hvoraf den ene var medlem af appellants kabinet. De anklager, som blev undersøgt, vedrørte for det første pengebeløb, som appellanten havde modtaget fra sit personale i form af lån; for det andet angiveligt urigtige erklæringer angående anmodninger om overførsel af ferie for hendes kabinetschef, hvilket gav anledning til, at denne modtog 28 790 EUR for ikke-afholdt ferie i årene 1999, 2000 og 2001; for det tredje Kalliopi Nikolaous brug af tjenestebiler til formål, der ikke var forudsat i den relevante lovgivning; for det fjerde instrukser om opgaver til appellants chauffør, som ikke var omfattet af den relevante lovgivning; for det femte den i appellants kabinet førte fraværspolitik; for det sjette handelsmæssige aktiviteter og interventioner i forhold til højtplacerede personer for at lette sådanne aktiviteter, der udføres af den pågældendes familiemedlemmer; for det syvende svig begået i forbindelse med en udvælgelsesprøve, og, for det ottende, svig i forhold til repræsentationsudgifter afholdt af appellanten.

- 7 OLAF fastslog muligheden for, at overtrædelserne kunne være udtryk for, at der var begået svig, dokumentfalsk og bedrageri for så vidt angår appellanten og dennes kabinetschefes anmodninger om overførsel af feriedage. Ifølge den endelige rapport kunne de strafferetlige overtrædelser have været begået af appellanten og dennes kabinetsmedlemmer i forhold til de pengebeløb, som den pågældende ifølge de involverede personer havde modtaget som lån. Under disse omstændigheder underrettede OLAF de luxembourgske retslige myndigheder i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136, s. 1), med henblik på, at de luxembourgske retslige myndigheder undersøger de faktiske omstændigheder, der kan vise, om der var begået strafferetlige overtrædelser.
- 8 For så vidt angår de øvrige anklager, bortset fra anklagen vedrørende svig begået i forbindelse med en udvælgelsesprøve, havde OLAF fremhævet mulige uregelmæssigheder eller tvivlsspørgsmål for så vidt angik Kalliopi Nikolaous adfærd, og havde foreslået Revisionsretten at træffe »korrigerende foranstaltninger« i forhold til sidstnævnte samt træffe foranstaltninger med henblik på at forbedre denne institutions gældende kontrolordning.
- 9 Den 26. april 2004 blev appellanten hørt under et møde med begrænset deltagelse i Revisionsretten med henblik på en eventuel anvendelse af artikel 247, stk. 7, EF. Ved en skrivelse af 13. maj 2004 (herefter »skrivelsen af 13. maj 2004«) redegjorde Revisionsrettens formand for, at der under et møde, der fandt sted den 4. maj 2004, vedrørende indbringelsen af sagen for Den Europæiske Unions Domstol med henblik på anvendelsen af artikel 247, stk. 7, EF, med den begrundelse, at Kalliopi Nikolaou angiveligt havde anmodet om og opnået personlige lån hos medlemmerne i sit kabinet, ikke var opnået enstemmighed som påkrævet i artikel 6 i Revisionsrettens forretningsorden, som affattet den 31. januar 2002. Revisionsrettens formand tilføjede i den forbindelse, at et stort flertal blandt denne institutions medlemmer anså appellanten og dennes kabinetschefes adfærd for at være aldeles upassende. For så vidt angår feriedagene for appellanten og dennes kabinetschef bemærkede Revisionsrettens formand, at eftersom sagen verserede for de luxembourgske domstole, havde den pågældende institution udskudt sin afgørelse, mens den afventede udfaldet af de relevante procedurer.
- 10 I dom Nikolaou mod Kommissionen (T-259/03, EU:T:2007:254) pålagde Retten Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber at betale appellanten en erstatning på 3 000 EUR efter offentliggørelse af visse oplysninger vedrørende undersøgelsen foretaget af OLAF.
- 11 Ved en dom afsagt den 2. oktober 2008 (herefter »dommen af 2. oktober 2008«) frifandt afdelingen for straffesager ved Tribunal d'arrondissement de Luxembourg appellanten og dennes kabinetschef for anklagerne om svig og dokumentfalsk, falske erklæringer, subsidiært for oppebårne ydelser, tilskud eller tillæg uden at have ret hertil og mere subsidiært bedrageri. Tribunal d'arrondissement de Luxembourg fandt i det væsentlige, at visse forklaringer afgivet af appellanten og dennes kabinetschef og af appellanten selv gav anledning til tvivl vedrørende den samlede helhed af beviser, som OLAF og den luxembourgske anklagemyndighed havde fremlagt med henblik på at påvise, at den pågældende kabinetschef var på ikke-godkendt ferie i flere dage i årene 1999, 2000 og 2001. Tribunal d'arrondissement de Luxembourg fastslog, at realiteten i de faktiske omstændigheder, som Kalliopi Nikolaou blev foreholdt, ikke var påvist på en sådan måde, at enhver tvivl kunne udelukkes, og eftersom enhver tvivl skal komme den tiltalte til gode, blev den pågældende frifundet for de anklager, som denne var tiltalt for. Ifølge præambelen i dommen af 2. oktober 2008 blev appellanten og hendes kabinetschef fremstillet for afdelingen for straffesager ved Tribunal d'arrondissement de Luxembourg ved en kendelse fra Chambre du conseil ved Tribunal d'arrondissement de Luxembourg og stadfæstet af en dom af 29. januar 2008 fra Chambre du conseil de la cour de l'appel. Dommen af 2. oktober 2008 var endelig, da der ikke blev iværksat appel.
- 12 Ved en skrivelse af 14. april 2009 har appellanten anmodet Revisionsretten om at offentliggøre en meddelelse om hendes frifindelse i alle belgiske, tyske, græske, spanske, franske og luxembourgske aviser og underrette de øvrige af Den Europæiske Unions institutioner herom. I det tilfælde, hvor

Revisionsretten ikke offentliggør en sådan meddelelse, havde appellanten subsidiært nedlagt påstand om erstatning på 100 000 EUR som godtgørelse for ikke-økonomisk skade – et beløb, som hun forpligtede sig til at anvende med henblik på de nævnte offentliggørelser. Appellanten havde endvidere nedlagt påstand om, for det første, at Revisionsretten skulle udbetale hende 40 000 EUR som godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, som proceduren først for de luxembourgske retter havde påført hende, samt 57 771,40 EUR som erstatning for det økonomiske tab, som samme procedure havde påført hende, for det andet, at erstatte hende alle omkostninger afholdt bl.a. i sagen for undersøgelsesdommeren og Tribunal d'arrondissement de Luxembourg og, for det tredje, at erstatte hende omkostningerne i forbindelse med proceduren for Revisionsretten.

- 13 Ved en skrivelse af 7. juli 2009 fremsendte Revisionsrettens formand den afgørelse, der blev truffet den 2. juli 2009 som svar på de nævnte krav, til Kalliopi Nikolaou. Ved afgørelsen blev de argumenter, som var anført i skrivelserne af 14. april 2009, dels afvist, og dels blev Kalliopi Nikolaou oplyst om, at Revisionsretten »på grundlag af de oplysninger, den rådede over, havde forsøgt at afgøre, om de faktiske omstændigheder var af en sådan grovhed, at sagen kunne indbringes for [Domstolen]« med henblik på, at denne traf afgørelse om, hvorvidt de forpligtelser, der påhvilede dette tidligere medlem i henhold til EF-traktaten, var blevet tilsidesat, og om der var grundlag for at anvende eventuelle sanktioner. I denne forbindelse blev der i nævnte dom ligeledes henvist til de forhold, som havde ført til, at Revisionsretten besluttede ikke at indbringe sagen for Domstolen, herunder navnlig den omstændighed, at Kalliopi Nikolaou var blevet frifundet ved dommen af 2. oktober 2008, og at fællesskabsbudgettet ikke var påført tab som følge af tilbagebetalingen af det beløb, der med urette var blevet udbetalt til den pågældendes kabinetschef.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2009 anlagde Kalliopi Nikolaou et erstatningsøgsmål med påstand om, at Revisionsretten tilpligtedes at betale hende et beløb på 85 000 EUR med tillæg af renter fra den 14. april 2009 som kompensation for ikke-økonomisk skade forårsaget af »handling« og undladelser, der kunne tilskrives denne institution, og appellanten forpligtede sig til at anvende beløbet til at offentliggøre en meddelelse om hendes frifindelse.
- 15 Til støtte for søgsmålet anførte appellanten for det første seks anbringender vedrørende Revisionsrettens kvalificerede tilsidesættelse af EU-retlige bestemmelser, der tillægger borgerne rettigheder. For det andet gjorde hun gældende, at der var en direkte årsagsforbindelse mellem denne tilsidesættelse og den ikke-økonomiske skade, der var lidt som følge heraf.
- 16 Retten forkastede søgsmålet, eftersom den fastslog, at Revisionsretten ikke havde tilsidesat nogen af de EU-retlige bestemmelser, der var påberåbt.
- 17 Hvad angår de forhold, der har betydning for den foreliggende appel, fastslog Retten for det første i den appellerede doms præmis 27-32, at Revisionsrettens »handling« i forbindelse med den indledende undersøgelse ikke indeholdt nogen ulovligheder, for så vidt som denne institution hverken havde tilsidesat de krav, der følger af en kombineret fortolkning af artikel 2 og 4 i beslutning 99/50, eller appellants ret til forsvar eller princippet om upartiskhed.
- 18 Retten fastslog navnlig i denne doms præmis 29, at formålet med den indledende undersøgelse, som artikel 2 i beslutning 99/50 henviser til, er at gøre det muligt for generalsekretæren dels at bedømme, om de oplysninger, der er kommet til hans kendskab, lader formode, at der foreligger uregelmæssigheder, der skader Unionens finansielle interesser, og dels at fremsende – i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 – de sagsakter til OLAF, som giver dette kontor mulighed for at bedømme, om der er grundlag for at indlede en intern undersøgelse i medfør af samme forordnings artikel 5, stk. 2. Retten fastslog således, at eftersom denne indledende undersøgelse ikke

havde til formål at drage nogen konklusioner i forhold til den pågældende person, angik den forpligtelse, der følger af artikel 4, stk. 1, andet punktum, i beslutning 99/50, ikke generalsekretærens »handling« inden for rammerne af artikel 2 i beslutning 99/50.

- 19 Ligeledes fastslog Retten i nævnte doms præmis 30, at eftersom meddelelserne modtaget ved skrivelserne af 8. og 16. april 2002 opfyldte kravene i artikel 4, stk. 1, første punktum, i beslutning 99/50, har appellanten ikke kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af denne bestemmelse, eftersom Revisionsretten ikke havde hørt hende, inden sagsakterne med de oplysninger, som generalsekretæren havde indhentet om hende, blev fremsendt til OLAF.
- 20 For det andet fandt Retten i den appellerede doms præmis 32, at appellants påstand om, at Revisionsretten havde begået dokumentfalsk, var ugrundet. I denne henseende konstaterede Retten, at det pågældende dokument, nemlig en anmodning dateret den 20. november 2001 om overførsel af Kalliopi Nikolaous kabinetschefs årlige ferie, ikke var blandt de dokumenter, som udgjorde en del af de indledende sagsakter, der var sendt til OLAF. Under alle omstændigheder bemærkede Retten, at selv om det antages, at Revisionsretten faktisk havde sendt dette dokument til OLAF eller til de luxembourgske myndigheder, var denne eventuelle fremsendelse ikke ensbetydende med, at institutionen havde handlet i ond tro med hensyn til ægtheden af appellants underskrift.
- 21 For det tredje fandt Retten i den appellerede doms præmis 43-47, at Revisionsrettens undladelse af at træffe en formel afgørelse, der frifandt appellanten for enhver anklage efter dommen af 2. oktober 2008, ikke var behæftet med en ulovlighed.
- 22 Først og fremmest har Retten i nævnte doms præmis 45 konstateret, at appellanten blev frifundet på grundlag af den tvivl, der ifølge dommen af 2. oktober 2008 var affødt af nogle forklaringer, der blev afgivet af hendes kabinetschef. Ifølge Retten indebar frifindelsesgrunden dermed ikke, at de anklager, der var rejst mod appellanten, savnede ethvert grundlag, men således som Tribunal d'arrondissement de Luxembourg havde anført indebar den omstændighed, at anklagerne ikke var påvist på en sådan måde, at »enhver tvivl« var udelukket.
- 23 Endvidere fastslog Retten i samme doms præmis 46, at det udelukkende tilkom de nationale retslige myndigheder at bedømme anklagerne på det strafferetlige plan, ligesom det kun tilkom Domstolen at bedømme anklagerne på det disciplinære plan i medfør af artikel 247, stk. 7, EF. Ifølge Retten havde Revisionsretten derfor ikke kompetence til at udtale sig i denne henseende.
- 24 Endelig anførte Retten i den appellerede doms præmis 47, at det ikke kunne udledes af den manglende indbringelse for Domstolen i medfør af denne bestemmelse, at Revisionsretten anså de påstande, som var gjort gældende i forhold til appellanten, for at savne ethvert grundlag. Ifølge artikel 6 i Revisionsrettens forretningsorden skulle en sådan indbringelse ifølge Retten være besluttet med enstemmighed. Retten fandt, at selv om den manglende indbringelse af sagen for Domstolen indebar, at denne enstemmighed ikke var opnået, var dette ikke til hinder for, at Revisionsretten tog stilling til sagens faktiske omstændigheder. I denne forbindelse har Retten angående bemærkningen i skrivelsen af 13. maj 2004 bemærket, at »det ikke var upassende, at Revisionsrettens formand oplyste appellanten om, at et stort flertal blandt institutionens medlemmer havde anset hendes adfærd for at være upassende, for dermed at undgå, at den manglende indbringelse for Domstolen blev opfattet som en formodet fornægtelse af de kritiserede faktiske omstændigheder, hvilket i øvrigt ikke ville svare til realiteterne«.
- 25 For det fjerde konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 49, at der af omsorgspligten ikke kunne udledes nogen forpligtelse for Revisionsretten til at offentliggøre appellants frifindelse.

Parternes påstande

- 26 Kalliopi Nikolaou har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten.
 - Revisionsretten tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 27 Revisionsretten har nedlagt følgende påstande:
- Appellen afvises delvis og forkastes delvis som ugrundet.
 - Kalliopi Nikolaou tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 28 Til støtte for sin appel har Kalliopi Nikolaou fremført fire anbringender.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 29 Med sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at princippet om uskyldsformodning i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6, stk. 2, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, sikrer proceduremæssige garantier, der ikke er begrænset til fasen forud for afsigelsen af en retsafgørelse, men som ligeledes finder anvendelse efter denne. Dette princip bør således fortolkes som værende til hinder for en afgørelse truffet af Unionens retsinstanser, der på ny rejser tvivl om den tiltalte persons uskyld, når denne person forinden er blevet frikendt ved en uigenkaldelig strafferetlig afgørelse (jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 27.9.2007, Vassilios Stavropoulos mod Grækenland, Report of Judgments and Decisions 2007-I, præmis 39).
- 30 Ud fra disse betragtninger gør appellanten gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 45 har tilsidesat nævnte princip ved at fastslå, at denne frifindelsesgrund, som er støttet på tvivl og taget til følge af Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, »ikke inde[bar], at anklagerne mod appellanten savner ethvert grundlag«.
- 31 Ifølge appellanten påvirkede en sådan tilsidesættelse nødvendigvis gyldigheden af denne dom, idet den var afgørende for, at Retten i nævnte doms præmis 44-49 fastslog, at Revisionsrettens undladelse af at træffe en formel afgørelse, der frifandt appellanten for enhver anklage mod hende efter dommen af 2. oktober 2008 og Revisionsrettens undladelse af at offentliggøre appellants frifindelse i pressen var lovlige.
- 32 Revisionsretten gør gældende, at dette første anbringende er støttet på en forudsætning om, at denne institution eller Retten har foretaget en fornyet undersøgelse af, hvorvidt dommen af 2. oktober 2008 var velbegrunder. Denne forudsætning er imidlertid urigtig.
- 33 Efter vedtagelsen af afgørelsen af 2. juli 2009, som omhandlet i denne doms præmis 13, havde Revisionsretten nemlig taget denne afgørelse til efterretning og havde draget de nødvendige konklusioner, som pålægges denne ved udøvelsen af sin fulde prøvelsesret, hvilket ikke omfattede

muligheden for at offentliggøre appellantens frifindelse. På samme måde havde Retten anerkendt og overholdt indholdet af nævnte afgørelse for så vidt angår afgørelsens konsekvenser af strafferetlig karakter.

Domstolens bemærkninger

- 34 Med det første appelanbringende har Kalliopi Nikolaou gjort gældende, at Retten tilsidesatte princippet om uskyldsformodning, da den i den appellerede doms præmis 45 fastslog, at frifindelsesgrunden, som er fastslået i dommen af 2. oktober 2008, »ikke indebærer, at anklagerne mod appellanten savner ethvert grundlag«, men »indebærer den omstændighed, at anklagerne ikke er påvist på en sådan måde, at enhver tvivl er udelukket«. Ifølge appellanten skal denne fejl medføre en ophævelse af denne dom, for så vidt som – hvis Retten ikke havde tilsidesat dette princip – Retten i nævnte doms præmis 44-49 havde anerkendt ulovligheden af Revisionsrettens unkladelse af at træffe en formel afgørelse, der frifandt appellanten for enhver anklage mod hende efter dommen af 2. oktober 2008 og Revisionsrettens unkladelse af at offentliggøre appellantens frifindelse i pressen.
- 35 I denne henseende skal det bemærkes, at princippet om uskyldsformodning knæsat i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som svarer til artikel 6, stk. 2 og 3, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, kan være tilsidesat, bl.a. hvis en retslig afgørelse i sin begrundelse, efter at straffesagen er afsluttet med en persons frifindelse, afspejler en holdning om, at en person er skyldig i en overtrædelse (jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 10.2.1995, *Allenet de Ribemont mod Frankrig*, Series A no. 308; af 10.10.2000, *Daktaras mod Litauen*, *Reports of Judgments and Decisions* 2000-III, præmis 41-44, og af 4.6.2013, *Teodor mod Rumænien*, *Reports of Judgments and Decisions* 2013-III, præmis 36 og 37).
- 36 I det foreliggende tilfælde, som også generaladvokaten har fremhævet i præmis 57 i sit forslag til afgørelse, skal det bemærkes, at passagerne i den appellerede doms præmis 45 med Rettens betragtninger faktisk efterlader det indtryk, at Kalliopi Nikolaou kan være skyldig i en strafferetlig overtrædelse på grundlag af de samme faktiske omstændigheder som dem, hun allerede var blevet endegyldigt frikendt for ved dommen af 2. oktober 2008.
- 37 Som følge heraf skal det fastslås, at disse betragtninger klart tilsidesætter princippet om uskyldsformodning.
- 38 Ikke desto mindre skal det dog bemærkes, at tilsidesættelsen af dette princip ikke kan medføre, at den appellerede dom ophæves, for så vidt som betragtningerne i den appellerede doms præmis 44-49 vedrørende lovligheden af de unkladelser, som Revisionsretten er foreholdt, under alle omstændigheder er gyldigt baseret på en anden grund, som er selvstændigt fremstillet i nævnte doms præmis 46 (jf. i denne retning domme *JCB Service mod Kommissionen*, C-167/04 P, EU:C:2006:594, præmis 186, og *Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen*, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 233).
- 39 På denne baggrund har Retten nemlig med rette fastslået, at det på den ene side »udelukkende tilkommer de nationale retslige myndigheder at bedømme anklagerne på et strafferetligt plan« mod et tidligere medlem af Revisionsretten og på den anden side tilkommer Domstolen at bedømme anklagerne »på et disciplinært plan i medfør af artikel 247, stk. 7, EF«, og at Revisionsretten inden for rammerne af Unionens institutionelle struktur i sig selv således hverken har kompetencen til at træffe en formel afgørelse, der frifinder appellanten for enhver anklage mod hende på det disciplinære eller det strafferetlige plan, eller til at offentliggøre appellantens frifindelse i pressen.

- 40 Dette er endvidere i overensstemmelse med de principper, der følger af fast retspraksis om den selvstændige karakter af disciplinærsager for Domstolen i henhold til artikel 247, stk. 7, EF vedrørende nationale straffesager (dom Kommissionen mod Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, præmis 120 og 121). Som generaladvokaten ligeledes har bemærket i præmis 71-73 i sit forslag til afgørelse, fremgår det nemlig af denne retspraksis, at Revisionsretten som den myndighed, der indbringer sagen for Domstolen, ligesom Domstolen selv, ikke er bundet af den juridiske bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget under en national straffesag. I det foreliggende tilfælde havde Revisionsretten således ikke efter dommen af 2. oktober 2008 pligt til at udføre de handlinger eller udvise den adfærd, som appellanten påberåber sig.
- 41 Under hensyn til ovenstående betragtninger må første appelanbringende forkastes som værende uden relevans.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 42 Med sit andet anbringende har Kalliopi Nikolaou gjort gældende, at Retten har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU i forhold til Tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 43 Med henvisning til kendelse Zwartveld m.fl. (C-2/88, EU:C:1990:315, præmis 17) og dom Irland mod Kommissionen (C-339/00, EU:C:2003:545, præmis 71 og 72) har appellanten i denne henseende anført, at dette princip pålægger ikke blot medlemsstaterne, men også EU-institutionerne og dermed alle disses organer, herunder disses juridiske organer, en gensidig forpligtelse til loyalt samarbejde.
- 44 På denne baggrund har appellanten gjort gældende, at Retten hverken overholdt dommen af 2. oktober 2008 eller tog behørigt hensyn til denne.
- 45 For det første fortolkede Retten i den appellerede doms præmis 44 og 45 de faktiske omstændigheder vedrørende Kalliopi Nikolaous adfærd helt anderledes end den vurdering, som blev lagt til grund af Tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 46 Dernæst er den vurdering, der er foretaget i den appellerede doms præmis 35, hvorefter administrationen af enhver ferieordning bygger på den overordnede forpligtelse til at kontrollere tilstedeværelsen af det personale, der er undergivet den pågældendes bemyndigelse, åbenlyst i strid med betragtningerne i dommen af 2. oktober 2008, i henhold til hvilke der ikke fandtes en forpligtelse for kabinetsmedlemmerne til at holde et register over ferie.
- 47 Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 38, at den byrdefulde ordning for registrering og kontrol af ferie i Revisionsretten, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, ikke kunne begrunde, at enhver undersøgelse eller retsforfølgning i forhold til appellanten opgives, selv om det netop var denne mangelfulde ordning for administration af ferie, der førte til appellants frifindelse ved Tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 48 Som svar på disse argumenter gør Revisionsretten gældende, at dette andet anbringende hviler på manglende kendskab til de berørte institutioners respektive roller samt til rækkevidden af artikel 4, stk. 3, TEU.
- 49 I overensstemmelse med den retspraksis, der fremgår af dom Kommissionen mod Cresson (EU:C:2006:455) havde Retten ikke rejst tvivl om dommen af 2. oktober 2008, men foretog blot en selvstændig bedømmelse af nogle af de faktiske omstændigheder, som allerede var analyseret under

den følgende straffesag på nationalt niveau inden for rammerne af en bedømmelse af Revisionsrettens eventuelle ansvar uden for kontraktforhold. Således er forskellen på bedømmelsen af visse faktuelle omstændigheder resultatet af den selvstændige karakter, som hver af de to anlagte retssager har.

Domstolens bemærkninger

- 50 Med sit andet anbringende har Kalliopi Nikolaou gjort gældende, at Retten har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU i forhold til Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, eftersom Retten havde bedømt visse faktiske forhold i den appellerede doms præmis 44 og 45 samt 35 og 38 på en måde, der var forskellig i forhold til betragtningerne i dommen af 2. oktober 2008.
- 51 I denne henseende skal det bemærkes, at princippet om loyalt samarbejde, som før Lissabontraktatens ikrafttræden var fastsat i artikel 10 EF, og som nu er knæsat i artikel 4, stk. 3, TEU, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre EU-rettens rækkevidde og gennemslagskraft, og pålægger også Unionens institutioner en gensidig forpligtelse til at udvise respekt og give bistand til medlemsstaterne ved gennemførelsen af de opgaver, der følger af traktaterne (jf. i denne retning domme *First og Franex*, C-275/00, EU:C:2002:711, præmis 49, og *Irland mod Kommissionen*, EU:C:2003:545, præmis 71).
- 52 Inden for rammerne af disse opgaver giver artikel 235 EF, sammenholdt med artikel 225, stk. 1, EF, imidlertid udtrykkeligt Domstolen og Retten en kompetence til at afgøre de i artikel 288, stk. 2, EF omhandlede tvister vedrørende skadeserstatninger, som vedrører Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold. Ifølge fast praksis er dette en enekompetence, eftersom Fællesskabets retsinstanser skal efterprøve, at en række kumulative betingelser, dvs. retsstridigheden af den adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er årsagsforbindelse mellem denne adfærd og det påberåbte tab, som samlet forudsættes for et erstatningsansvar for Fællesskabet uden for kontraktforhold, er opfyldt (jf. dom *Kommissionen mod Systran og Systran Luxembourg SA*, C-103/11 P, EU:C:2013:245, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Hvad endvidere angår bl.a. den første af disse betingelser har Domstolen ved flere lejligheder præciseret, at det kræver en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (jf. dom *Bergaderm og Goupil mod Kommissionen*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, præmis 42), nemlig om den pågældende institution åbenbart og groft har overskredet rammerne af sin skønsbeføjelse (jf. i denne retning domme *Brasserie du pêcheur og Factortame*, C-46/93 og C-48/93, EU:C:1996:79, præmis 55, og *Kommissionen mod CEVA og Pfizer*, C-198/03 P, EU:C:2005:445, præmis 64).
- 54 Det fremgår således af disse principper, at erstatningssøgsmålet vedrørende Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold for disse institutioners handlinger eller undladelser indført som et selvstændigt retsmiddel i forhold til andre retsmidler og har en særlig funktion i søgsmålssystemet og er underlagt betingelser, som er udformet med henblik på dets specielle formål (jf. bl.a. domme *Lütticke mod Kommissionen*, 4/69, EU:C:1971:40, præmis 6, og *Unifrex mod Kommissionen og Rådet*, 281/82, EU:C:1984:165, præmis 11).
- 55 Som også Revisionsretten har bemærket i sit skriftlige indlæg, kan de konstateringer, der foretages under en straffesag, selv om de vedrører de samme faktiske omstændigheder, som bedømmes inden for rammerne af en procedure efter artikel 235 EF, tages i betragtning af den af Fællesskabets retsinstanser, for hvilken tvisten verserer, og følgelig er sidstnævnte ikke bundet af straffedomstolens juridiske vurdering af nævnte faktiske omstændigheder, men det tilkommer den under udøvelse af sin fulde prøvelsesret selv at analysere dem for at efterprøve, om betingelserne er opfyldt, for at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, (jf. analogt dom *Kommissionen mod Cresson*, EU:C:2006:455, præmis 120 og 121).

- 56 På baggrund af disse betragtninger kan det således konstateres, at påstandene, hvorved appellantens har foreholdt Retten i den appellerede doms præmis 44 og 45 samt 35 og 38 at have tilsidesat princippet om loyalt samarbejde, er grundløse.
- 57 I disse præmisser i den appellerede dom har Retten netop ikke tilsidesat sin pligt til at udvise den institutionelle respekt, som den var forpligtet til over for Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, for så vidt som Retten har udtalt sig om visse faktiske omstændigheder, der allerede var bedømt i dommen af 2. oktober 2008 alene med henblik på at vurdere lovligheden af de undladelser, som Revisionsretten foreholdes inden for rammerne af sagen om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold og ikke med det formål at vurdere, hvorvidt de strafferetlige anklager mod Kalliopi Nikolaou var berettigede.
- 58 Det følger heraf, at det andet appelanbringende skal forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

- 59 Med sit tredje anbringende har Kalliopi Nikolaou gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en kompetencemangel hvad angår Retten som følge af den faktiske omstændighed, at den har afgjort spørgsmål, der lå uden for rammerne af den kompetence, som den er tillagt ved traktaterne.
- 60 For det første er det hendes opfattelse, at Retten i denne doms præmis 45 har truffet afgørelse i egenskab af »en strafferetlig appeldomstol«, eftersom den på det strafferetlige plan vedrørende realiteten foretog en bedømmelse af, »hvad der indebærer« eller »hvad der ikke indebærer« frifindelsesgrunden »støttet på den tvivl«, der blev fastslået i dommen af 2. oktober 2008.
- 61 For det andet har appellantens gjort gældende, at Retten har optrådt som en »disciplinær domstol« og endvidere har stadfæstet en ukorrekt fortolkning af Revisionsrettens beføjelser, idet den i den appellerede doms præmis 47 vedrørende bemærkningen i skrivelsen af 13. maj 2004 fastslog, at »det ikke var upassende, at Revisionsrettens formand oplyste appellantens om, at et stort flertal blandt institutionens medlemmer havde anset hendes adfærd for at være upassende«.
- 62 I denne henseende har Kalliopi Nikolaou præciseret, at eftersom Domstolen i medfør af artikel 247, stk. 7, EF er den eneste kompetente institution, der kan træffe afgørelse i sager om tilsidesættelser af disciplinær karakter, som er foreholdt et medlem af Revisionsretten, havde Retten hverken ret til at udtale sig om formålet med den adfærd, som appellantens er foreholdt i nævnte skrivelse, eller til at anerkende gyldigheden af dette brev indhold.
- 63 Revisionsretten har gjort gældende, at dette anbringende delvist skal afvises, eftersom det blot er en gentagelse af de argumenter, der blev fremsat i første instans hvad angår skrivelsen af 13. maj 2004, og delvist forkastes som ugrundet, for så vidt som Retten ikke har rejst tvivl om dommen af 2. oktober 2008, eftersom bedømmelsen af en og samme adfærd kan falde forskelligt ud, afhængig af karakteren af den domstol, for hvilken sagen verserer, og den anlagte retssag.

Domstolens bemærkninger

- 64 Med sit tredje anbringende gør Kalliopi Nikolaou gældende, at Retten har tilsidesat kompetencereglerne i traktaterne. For det første har Retten i den appellerede doms præmis 45 bedømt realiteten af de strafferetlige anklager mod appellantens og frifindelsesgrunden fastslået i dommen af 2. oktober 2008. For det andet har Retten i denne doms præmis 47 med urette bedømt

bemærkningen af disciplinær karakter i skrivelsen af 13. maj 2004 og har stadfæstet lovligheden af denne skrivelser indhold og har derved overskredet grænserne for ikke blot sine egne kompetencer, men også for Revisionsrettens kompetencer.

- 65 Det skal imidlertid konstateres, at disse påstande hviler på en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom.
- 66 Hvad angår det dette anbringendes første led skal det blot bemærkes, at Retten i denne doms præmis 45 netop ikke har analyseret de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for de strafferetlige anklager mod appellanten og den frifindelsesgrund, som er fastslået i dommen af 2. oktober 2008, med det formål ikke at gribe ind i afgørelsens endelige resultat eller at genåbne den på national plan gennemførte straffesag.
- 67 Retten har derimod, som anført i denne doms præmis 56 og 57, indskrænket sig til – inden for rammerne af dens enekompetence på området for Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold – at henvise til de samme faktiske forhold, som blev taget i betragtning under nævnte straffesag alene for at besvare appellants argumentation mod den påståede ulovlighed vedrørende Revisionsrettens undladelse af at træffe en formel afgørelse, der frifandt appellanten for enhver anklage mod hende efter dommen af 2. oktober 2008.
- 68 I den appellerede doms præmis 45 har Retten således ikke – i modsætning til, hvad appellanten gør gældende – handlet som en »strafferetlig appeldomstol«, men er forblevet inden for rammerne af sine kompetencer.
- 69 Hvad angår det andet led af det tredje appellanbringende skal det på den ene side præciseres, at begrundelsen i den appellerede doms præmis 47 ligeledes udgør en besvarelse af et af appellants argumenter vedrørende Revisionsrettens tilsidesættelse af princippet om upartiskhed og omsorgspligten som følge af en uhøflig og overflødig bemærkning i skrivelsen af 13. maj 2004.
- 70 Ved at foretage en analyse af denne bemærkning i forbindelse med et erstatningssøgsmål, som Retten er forelagt, har Retten således ikke ud fra et disciplinært synspunkt taget stilling til den adfærd, som er foreholdt appellanten, og har ikke overtrådt grænserne for sin kompetence angående Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold.
- 71 Hvad angår indholdet af skrivelsen af 13. maj 2004 skal det på den anden side bemærkes, som generaladvokaten også har fremhævet i præmis 84 i sit forslag til afgørelse, at indholdet med rette var begrænset til en ren angivelse af resultatet af afstemningen hos Revisionsrettens medlemmer, som var samlet for at træffe afgørelse om indbringelsen for Domstolen i henhold til artikel 247, stk. 7, EF, og der blev således ikke foretaget en bedømmelse på disciplinært plan af den adfærd, som er foreholdt Kalliopi Nikolaou.
- 72 Da indbringelsen for Domstolen kunne være lovligt besluttet i overensstemmelse med de principper, der følger af retspraksis på området på grundlag af en antagelse om tilstedeværelsen af en »tilsidesættelse af en vis grovhed« (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Cresson, EU:C:2006:455, præmis 72), var det muligt for Revisionsretten at angive, at den til formålet nødvendige enstemmighed i henhold til artikel 6 i dens forretningsorden ikke var opnået, selv om et stort flertal af dets medlemmer dog havde kritiseret den adfærd, der blev foreholdt appellanten i punkt (i) i nævnte skrivelse.
- 73 Som bekræftet af alle parter under retsmødet for Domstolen, forblev bemærkningen i den samme skrivelse endvidere strengt personlig og var ikke genstand for nogen offentliggørelse i pressen.

- 74 Det fremgår af disse betragtninger, at Retten ved at fastslå, at indholdet af skrivelsen af 13. maj 2004 var lovligt, på ingen måde har indrømmet Revisionsretten kompetencer på det disciplinære område, som Revisionsretten ikke besad, og den har heller ikke overskredet grænserne for sine kompetencer, eftersom den ikke har handlet som »disciplinær domstol«.
- 75 Under hensyn til ovenstående betragtninger må tredje anbringende i sin helhed forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

- 76 Med det fjerde anbringendes første led har Kalliopi Nikolaou gjort gældende, at Retten har fortolket og anvendt reglerne vedrørende Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold urigtigt. Retten havde i den appellerede doms præmis 32 nemlig tilføjet en yderligere betingelse, som ikke er krævet i henhold til retspraksis, nemlig kravet om, at den pågældende institution skal have handlet »i ond tro«.
- 77 Med det andet led i nævnte anbringende foreholder appellanten Retten at have begået en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i beslutning 99/50, sammenholdt med beslutningens artikel 4, første afsnit.
- 78 På den ene side har Retten i den appellerede doms præmis 30 med urette fastslået, at det ikke var nødvendigt at underrette appellanten om, at en indledende undersøgelse af hende var blevet indledt, og at skrivelserne af 8. og 26. april 2002 kun havde underrettet appellanten om OLAF's indledning af den interne undersøgelse, hvilket opfyldte kravene i denne afgørelses artikel 4, stk. 1, første punktum. På den anden side havde Retten i dommens præmis 29 med urette anerkendt, at Revisionsrettens undladelse af at meddele appellanten indholdet af sagsakterne, som var oprettet efter den indledende undersøgelse, eller at høre hende inden sagsakterne blev overgivet til OLAF, ikke udgjorde nogen ulovlighed som omhandlet i nævnte afgørelses artikel 4, stk. 1, andet punktum.
- 79 Ifølge Revisionsretten skal dette anbringende afvises, eftersom det består i en gentagelse af de argumenter, der blev fremsat i første instans, og således udgør en anmodning om at foretage en fornyet bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder.
- 80 Under alle omstændigheder havde Retten i den appellerede doms præmis 32 ikke tilføjet nogen yderligere betingelse for, at Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontrakt. Retten havde heller ikke begået nogen fejl i forbindelse med fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i beslutning 99/50, eftersom bestemmelsen ikke pålægger at underrette den person, der mistænkes for uregelmæssigheder, om, at der er indledt en indledende undersøgelse, men blot kræver, at generalsekretæren omgående fremsender de oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med en sådan undersøgelse, til OLAF.

Domstolens bemærkninger

- 81 Med det fjerde appelanbringendes første led har appellanten foreholdt Retten at have begået en retlig fejl ved fortolkningen af betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, idet Retten i den appellerede doms præmis 32 fastslog, at en eventuel fremsendelse af et dokument dateret den 20. november 2001 til OLAF eller til de luxembourgske myndigheder fra Kalliopi Nikolaous kabinetschef, og hvorpå underskriften sandsynligvis var forfalsket, ikke betød, at Revisionsretten havde handlet i ond tro hvad angik spørgsmålet om ægtheden af appellansens underskrift.

- 82 I denne henseende skal det blot bemærkes, at Retten kun subsidiært kom frem til denne konklusion efter principalt at have konstateret, at nævnte dokument ikke var blandt de indledende sagsakter, som var fremsendt af Revisionsretten til OLAF, og heller ikke var blevet meddelt de luxembourgske myndigheder.
- 83 I mangel af enhver indsigelse mod denne bedømmelse af faktisk karakter i appellen skal det fjerde appellanbringendes første led således forkastes som værende uden relevans.
- 84 Med det fjerde appellanbringendes andet led har Kalliopi Nikolaou gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i beslutning 99/50, sammenholdt med beslutningens artikel 4, stk. 1, eftersom den i den appellerede doms præmis 30 fandt, at skrivelserne af 8. og 26. april 2002, hvorved appellanten var blevet underrettet om OLAF's indledning af en intern undersøgelse og ikke om den indledende undersøgelse, opfyldte betingelserne fastsat i denne beslutnings artikel 4, stk. 1, første punktum, og i dommens præmis 29 fastslog, at nævnte beslutnings artikel 4, stk. 1, andet punktum, ikke pålagde Revisionsretten at meddele appellanten indholdet af de sagsakter, som var oprettet efter den indledende undersøgelse, eller at høre hende, inden sagsakterne blev overgivet til OLAF.
- 85 I denne henseende skal det bemærkes, at det i artikel 2, stk. 2, i beslutning 99/50 bestemmes, dels at generalsekretæren »omgående fremsender alle oplysninger, som lader formode, at der foreligger uregelmæssigheder, til [OLAF]« som f.eks. svig, bestikkelse eller enhver anden form for ulovlig aktivitet, der skader Fællesskabets finansielle interesser, og dels »foretager en indledende undersøgelse, uden at dette påvirker de interne undersøgelser foretaget af [OLAF]«.
- 86 I mangel af nøjagtige anvisninger på grundlag af denne artikel med henblik på at besvare det første argument, der påberåbes til støtte for det fjerde anbringendes andet led, skal det først og fremmest afgøres, om forpligtelsen til at underrette, som artikel 4, stk. 1, første punktum, i beslutning 99/50 henviser til, også omfatter den indledende undersøgelse, dernæst, i bekræftende fald, hvad karakteren af denne forpligtelse er, og endelig hvorvidt appellanten i den foreliggende sag faktisk har været genstand for en sådan underretning.
- 87 Hvad angår bedømmelsen af disse forhold bemærkes, uden på nogen måde at præcisere typen af den omhandlede undersøgelse, at nævnte artikel 4, stk. 1, første punktum, blot fastslår, at hvis det fremgår, at et medlem, en tjenestemand eller en anden ansat kan være personligt involveret, skal den pågældende underrettes »hurtigt«, såfremt der ikke er risiko for, at dette skader undersøgelsen.
- 88 Heraf følger, selv hvis det antages, at denne bestemmelse ligeledes omhandler den indledende undersøgelse, at bestemmelsen på den ene side ikke fastsætter en forpligtelse til at underrette straks, når undersøgelsen indledes, og på den anden side, at bestemmelsen opstiller et forbehold til denne forpligtelse ved at stille krav om beskyttelse af undersøgelsens effektivitet.
- 89 Det skal således konstateres, at i den foreliggende sag – i modsætning til, hvad appellanten gør gældende – blev appellanten ved skrivelse af 26. april 2002 ikke blot underrettet om, at en intern undersøgelse var blevet indledt, men også om, at en indledende undersøgelse var blevet udført af Revisionsretten, og at sagsakterne om hende var blevet overgivet til OLAF af denne institutions generalsekretær.
- 90 I mangel af påstande fra appellanten vedrørende den eventuelle sene fremsendelse af en sådan skrivelse, som generaladvokaten også bemærker i præmis 96 i sit forslag til afgørelse, skal meddelelsen i skrivelsen anses for at forene princippet om en hurtig underretning af den berørte person med nødvendigheden af at sikre effektiviteten af både den indledende og den interne undersøgelse.

- 91 Det følger heraf, at Retten ikke har begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 30 at vurdere, at meddelelserne givet ved skrivelserne af 8. og 16. april 2002 opfyldte kravene i artikel 4, stk. 1, første punktum, i beslutning 99/50.
- 92 For at vurdere, om det andet argument, der er påberåbt til støtte for dette anbringendes andet led, er begrundet, skal det efter disse præciseringer stadig afgøres, om den indledende undersøgelse under alle omstændigheder er underlagt overholdelsen af den forpligtelse til at underrette, som er fastsat i denne afgørelses artikel 4, stk. 1, andet punktum, hvorefter »der ikke kan drages konklusioner, som med navns nævnelse berører et medlem [...] af Revisionsretten, efter undersøgelsens afslutning, uden at den pågældende har fået mulighed for at udtale sig om de faktiske omstændigheder, som vedrører ham«, og om appellantanten derfor skulle have været hørt inden afslutningen af denne undersøgelse og inden fremsendelsen af de indsamlede sagsakter til OLAF.
- 93 Eftersom der ikke fremgår nogen klar indikation af ordlyden af artikel 4, stk. 1, første punktum, skal den indledende undersøgelses særlige karakteristika vurderes i forhold hertil.
- 94 Som Revisionsretten har anført under retsmødet for Domstolen, udgør en sådan undersøgelse en indledende fase med indsamling og vurdering af de oplysninger, der underbygger de påståede uregelmæssigheder, som er modtaget af generalsekretæren, hvis formål består i at kontrollere troværdigheden af de forhold, der støtter disse påstande, før de indføres i sagsakterne og fremsendes til enten ansættelsesmyndigheden med henblik på indledning af en administrativ undersøgelse eller til OLAF med henblik på, at denne foretager en intern undersøgelse.
- 95 Som generaladvokaten ligeledes har bemærket i præmis 93 i sit forslag til afgørelse, følger det heraf, at den indledende undersøgelse ikke har til formål, at der drages nogen konklusioner i forhold til den berørte person.
- 96 Under disse omstændigheder har Retten i den appellerede doms præmis 29 ikke begået en retlig fejl ved at analysere formålet med denne undersøgelse og ved at vurdere, at den forpligtelse, der følger af artikel 4, stk. 1, andet punktum, i beslutning 99/50, ikke vedrører de handlinger, der er foretaget af generalsekretæren inden for rammerne af denne undersøgelse.
- 97 Følgelig skal det fjerde appelanbringendes andet led afvises i sin helhed som ugrundet.
- 98 Henset til det ovenfor anførte skal det fjerde anbringende afvises som delvist irrelevant, delvist ugrundet, og appellen forkastes.

Sagens omkostninger

- 99 I medfør af artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, når der ikke gives appellantanten medhold. Efter dette reglements artikel 138, stk. 1, som i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Revisionsretten har nedlagt påstand om, at Kalliopi Nikolaou tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges hende at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**
- 2) **Kalliopi Nikolaou betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter